

Когато мама сполучваше да задуши крава, първа нейна работа бѣ да ѝ изваде дроба и да ни го донесе.

Но — доволно!... Азъ съвсѣмъ не искамъ да обида почтеното мечешко съсловие като правя несправедливи сравнения съ човѣшката порода. Тѣй, стана дума!... Господа човѣцитѣ иматъ смѣлостта да мислятъ, че тѣ сж вѣнеца на всички твари. Ние мечкитѣ по-иначе мислимъ. И когато господинъ човѣкътъ попадне въ нашитѣ лапи, то тѣй противенъ ни се вижда, щото ти се иска веднага да издраскашъ съ нокти неговото лице. . . Особно ни сж противни неговитѣ голѣми, безсѣвъстни човѣшки очи! . . .

Прѣпратилъ въ редакцията: *Д. Н. Маминъ-Сибирякъ.*

(Слѣдва).



Ѳрното куче Кънчо.

Това, което ще ви разкажа, бѣше от-
давна. Тогава бѣхъ на 15 години, носѣхъ
червенъ фесъ на глава, широки дѣнести гащи и гово-
рѣхъ повече турски.

Азъ и моитѣ родители живѣхме при дѣда ни въ
едно село на Балкана. Дѣдовата кѣща бѣше голѣма,
оградена съ високъ каменъ зидъ, имаше широки дво-
рове и градини, много овце и кози. Тати ми казваше,
че дѣдо ималъ едно гърне съ жълтици и ги криялъ
нѣкъдѣ изъ двора или мазата. Всичко имаше изъ двора:
и сливи, и череши, и ябълки и какво ли нещешъ още,
но имяхме едно голѣмо сиво рунтаво куче, та караше
хората да не влизатъ въ нашия дворъ.

Дѣдо много обичаше кучето си, хранеше го често
съ каша отъ мисирено брашно, постилаше му слама или
парцали до стълбата и то сито и весело се радваше
на насъ.